

CHƯƠNG 14

Truy Hồn Tú Sĩ

N

ương nhiên Thượng Quan Tố và Bạch Mã Công Tử không biết tâm ý của lão và ngoại ý của câu ấy. Bất giác nàng bật cười:

- Đa tạ Đỗ anh hùng!

Đỗ Bạch Hoảng cười ha ha:

- Xin Quan thiếu hiệp đừng khách sáo, nhị vị là khách quý trong vòng mấy chục năm nay của tề cốc, thực sự nên ở lại cốc ít lâu!

Lão tuy nói nhưng cước bộ không hề chậm phút nào. Thoáng chốc, đã đi hết khoảng đất trống. Đột nhiên, một chuỗi cười vang động bật lên, trước cổng một tòa nhà lớn đối diện với khoảng đất bóng người chuyển động hiện ra. Một trung niên văn sĩ mặc áo bào xám tay phe phẩy chiếc quạt thơm. Chính là Truy Hồn Tú Sĩ Âu Dương Kỳ. Bạch Mã Công Tử vừa thấy chủ nhân ra nghênh đón vội vàng cùng Thượng Quan Tố tự động dừng ngựa song song phi thân xuống đất. Đỗ Bạch Hoảng lướt đến đỡ lấy dây cương của hai người chuyển giao cho hai đại hán theo sau, lão vẫy tay hai đại hán dẫn ngựa quay đi! Truy Hồn Tú Sĩ Âu Dương Kỳ cười ha ha:

- Công tử quang lâm tề cốc, Âu Dương Kỳ đã chậm đón tiếp, xin công tử tha thứ đừng trách.

Vừa nói vừa ôm quyền vái dài Bạch Mã Công Tử. Chàng vội vàng cung thân trả lễ khiêm tốn đáp:

- Không dám, Âu Dương huynh không nên khách sáo quá thế.

Âu Dương Kỳ cười hăng hắc đưa mắt nhìn Thượng Quan Tố rồi quay lại hỏi chàng:

- Vị này là ai? Xin công tử giới thiệu.

Bạch Mã Công Tử đáp:

- Nghĩa đệ tại hạ, họ Quan tên Thư.

Âu Dương Kỳ hơi ôm quyền xoay Thượng Quan Tố:

- Thì ra Quan thiếu hiệp, Âu Dương Kỳ không biết xin được tha lỗi thất kính.

Thượng Quan Tố cung tay:

- Xin Âu Dương huynh chớ khách sáo, trái lại tiểu đệ mạo muội đến đây còn mong được xin Âu Dương huynh chớ trách là may mắn.

Âu Dương Kỳ cười hắc hắc:

- Đâu dám, đâu dám, Quan thiếu hiệp đã là nghĩa đệ của Bạch Mã Công Tử đâu còn là người ngoài nữa, có gọi là mạo muội... Không biết Quan thiếu hiệp là môn đồ cao nhân võ lâm nào, xin cho biết được chăng?

Thượng Quan Tố hơi ấp úng:

- Cái đó...

- Quan huynh đệ có lý do riêng chưa vội tiện nói ra sự môn, mong Âu Dương huynh rộng lượng tha thứ.

Âu Dương Kỳ cười nhạt:

- Đã thế cũng chẳng sao...

Hơi dừng lại rồi tiếp:

- Quan thiếu hiệp và công tử đường xa đến đây chắc cũng có phần đói bụng, nơi sơn dã hoang cốc này tuy chẳng có cao lương mỹ vị gì nhưng cũng xin có chén rượu nhạt, mời nhị vị vào trong để Âu Dương Kỳ được trọn bốn phen làm chủ và cùng nói chuyện với nhau.

Vừa nói hần vừa nghiêng thân đưa tay mời khách. Quả thực Bạch Mã Công Tử và Thượng Quan Tố cũng thấy rất đói, vì thế chàng không khách sáo đáp liền:

- Thịnh tình của Âu Dương huynh, tại hạ và Quan đệ đây xin bái lãnh.

Trời dần dần tối. Trên bầu trời muôn ngàn ánh sao như những đôi mắt to đẹp chớp lia lịa. Trong đại sảnh Ngũ Long Cốc đèn đuốc sáng trưng. Truy Hồn Tú Sĩ Âu Dương Kỳ ân cần chiêu đãi Bạch Mã Công Tử và Thượng Quan cô nương cải nam trang. Bạch Mã Công Tử vừa tiếp nhận sự chiêu đãi ấy vừa hồi hộp chờ đợi, hy vọng Âu Dương Kỳ tự động nói ra tên hung thủ khi xưa đã phóng hỏa thiêu rụi Thuần Vu Sơn Trang của cha mẹ chàng là ác đồ nào?

Nhưng hình như Truy Hồn Tú Sĩ Âu Dương Kỳ đã quên bằng chuyện ấy, hần chẳng đề cập tới. Mấy lần Bạch Mã Công Tử định chen lời hỏi nhưng cứ mỗi lần sắp mở miệng lại bị Âu Dương Kỳ như vô ý nói lạc sang chuyện khác.

Cuối cùng, Bạch Mã Công Tử không nhin được nữa, chàng thừa cơ trầm trọng sắc mặt nhìn Âu Dương Kỳ hỏi lớn:

- Âu Dương huynh còn nhớ hẹn tại hạ đến đây để làm gì không?

Âu Dương Kỳ tự nhiên gật đầu:

- Đương nhiên là nhớ.

Bạch Mã Công Tử nói luôn:

- Vậy xin Âu Dương huynh nói ngay vào vấn đề chính.

Âu Dương Kỳ cười nhè nhẹ:

- Công tử không nhẫn nại được chút nữa sao?

Chàng cau mày:

- Âu Dương huynh định thử tính nhẫn nại của tại hạ sao?

Âu Dương Kỳ cười ha ha:

- Đó chỉ là một lý do nhỏ thôi.

- Còn lý do khác?

- Vấn đề là thân phận của công tử.

Chàng ngạc nhiên:

- Vấn đề thân phận gì?

Âu Dương Kỳ chậm rãi nói:

- Đến hôm nay công tử vẫn chưa trực tiếp nhận mình là hậu nhân của Thuần Vu đại hiệp, do đó...

Bạch Mã Công Tử:

- Sao?

Âu Dương Kỳ lạnh lẽo cười:

- Đúng hay không đúng, hy vọng được nghe chính miệng công tử nói.

Chàng lại cau mày:

- Đúng thì sao?

- Đương nhiên ta sẽ nói cho biết hung thủ là ai.

- Không đúng thì sao?

Âu Dương Kỳ lạnh lùng:

- Việc này quan hệ rất nghiêm trọng đâu dám tùy tiện tiết lộ cơ mật. Chỉ cần không cẩn thận một chút, chẳng những bản thân Âu Dương Kỳ đây khó bảo toàn tính mạng, mà cái Ngũ Long Cốc này tức thì biến thành một nơi thịt núi máu sông đấy!

- A...

Bạch Mã Công Tử hơi trầm ngâm nói:

- Nói như thế, hung thủ tất có thể lực rất lớn?

Âu Dương Kỳ cười hăng hắc:

- Không sai. Nếu không Ngũ Long Cốc tuy chẳng là hang rồng động hổ gì, nhưng bất cứ ai trong giang hồ muốn vào tậ cốc sinh sự e mà khó toàn thân trở về.

Bạch Mã Công Tử không nói gì, tâm niệm chàng suy tính một lát, hốt nhiên chàng nghiêm nét mặt đưa mắt nhìn Âu Dương Kỳ:

- Âu Dương huynh đã nói thế, tại hạ cũng xin nói thẳng. Tên Dư Thông Thuần thực sự là do tại hạ đảo lộn tên thật Thuần Vu Thông mà thôi. Năm xưa tậ trang bị cướp giữa đêm, may được ân sư cứu thoát lên tại hạ mới tránh được độc thủ của ác đồ.

Âu Dương Kỳ cười ha hả:

- Nói thế, ta dự đoán cũng chẳng sai chút nào.

Thuần Vu Thông (tức tên thật của của Bạch Mã Công Tử) gật đầu:

- Bấy giờ Âu Dương huynh không cần nghĩ ngợi gì nữa, hãy nói cho tại hạ biết, giữa đêm năm xưa ấy, hung thủ thật sự là ai?

Âu Dương Kỳ cười hăng hắc.

- Cái ấy đương nhiên, bất quá...

Thuần Vu Thông tiếp lời:

- Sao? Âu Dương huynh muốn đưa ra điều kiện gì chẳng?

Âu Dương Kỳ lắc đầu:

- Không đâu, xin công tử chớ hiểu lầm, Dương Kỳ đâu quen làm những điều thô bỉ ấy.

Thuần Vu Thông nói:

- Thế sao Âu Dương huynh cứ ngập ngừng mãi không nói thẳng ra đi?

Âu Dương Kỳ:

- Vì chưa đến lúc cần nói.

- Bao giờ mới là đến lúc?

Âu Dương Kỳ đáp:

- Chậm nhất là tối mai.

- Tại sao vậy.

Âu Dương Kỳ cười bí mật:

- Thiên cơ bất khả lộ.

Thuần Vu Thông hơi trầm ngâm:

- Nếu vậy tại hạ phải ở lại chờ đến sau đêm mai sao?

- Sự thực là đúng như thế.

Cuối cùng chàng gật đầu:

- Được tại hạ xin ở lại cốc đợi đến sau đêm mai, xin Âu Dương huynh cảm phiền.

Âu Dương Kỳ cười hắc hắc:

- Đâu dám, đâu dám, công tử chớ khách sáo, nếu ta có chỗ nào chiêu đãi vụng về, xin công tử đừng trách là may lắm rồi.

Mặt chàng nghiêm lại, mắt nhìn Âu Dương Kỳ:

- Nhưng tại hạ xin thanh minh với Âu Dương huynh trước.

- Xin mời công tử.

Thuần Vu Thông nghiêm giọng:

- Tại hạ hy vọng Âu Dương huynh hãy nhớ lời hứa và hy vọng không chỉ nói hoa hòe cho qua chuyện.

Âu Dương Kỳ hơi biến sắc rồi cười hắc hắc.

- Công tử chớ có đa nghi... nếu công tử không tin xin cứ rời khỏi cốc, Âu Dương Kỳ quyết không miễn cưỡng đâu.

Thuần Vu Thông vẫn nghiêm lạnh:

- Tại hạ vì nóng ruột mối thù nhà, chỉ hận không lập tức biết tên ác đồ, nhất thời có vụng về không chọn lời, mong Âu Dương huynh bỏ qua.

- Không ngờ ta chỉ có tâm thành mà lại bị công tử hoài nghi, thực ta chán lắm.

Thuần Vu Thông hơi đỏ mặt vội nói:

- Tiểu đệ nhất thời không kịp suy nghĩ, lời lẽ có phần xúc phạm, hiện đã biết lỗi, xin Âu Dương huynh đừng để tâm, xin cảm tạ Âu Dương huynh.

Nói xong chàng đứng dậy cung tay vái Âu Dương Kỳ một vái. Âu Dương Kỳ thở dài:

- Chỉ cần công tử tin ở lời ta, chớ hiểu lầm ta hoa hòe là được.

oOo

Đang là canh hai. Chính lúc Thuần Vu Thông và Thượng Quan Tố đang vận công điều khí ở trong phòng và tiến vào cảnh giới giao hội với trời đất quên cả tiểu ngã. Đột nhiên bên tay chàng nghe có tiếng nói thì thầm nho nhỏ, hình như vọng qua từ căn phòng cách tường bên kia. Chàng động tâm lập tức thu chân khí vào Đan Điền, đình chỉ vận công điều khí đứng dậy áp sát tai vào bức vách ngưng thần nghe ngóng. Chỉ nghe một thanh âm lạnh sắc:

- Tại hạ muốn đạo trưởng đáp ứng mau mau cho!

Nghe thanh âm Thuần Vu Thông biết đó là Âu Dương Kỳ. Tiếp đó lại nghe giọng lão già nói:

- Âu Dương Kỳ, bản đạo khuyên người chớ nên mộng tưởng.

Thanh âm của Âu Dương Kỳ:

- Hắc hắc, thực đạo trưởng không đáp ứng sao?

Giọng kia trầm xuống:

- Không thể được. Bản đạo đã nói rồi không thể được là không thể được.

Âu Dương Kỳ:

- Đạo trưởng quyết liệt như thế mai đây xin đừng hối hận!

Âm thanh kia cười hăng hắc:

- Thí chủ dám khó dễ bản đạo?

Âu Dương Kỳ cười gằn:

- Nếu Âu Dương Kỳ muốn làm khó đạo trưởng thì đã động thủ rồi và bây giờ e rằng đạo trưởng đã là tù nhân của Ngũ Long Cốc rồi vậy!

Giọng nói lão già kia lạnh lùng:

- Hừ! Thí chủ nói không sợ quá lời sao, cái Ngũ Long Cốc bé tí này thực lực có bao nhiêu mà đòi... bản đạo phải sợ?

Âu Dương Kỳ cười hăng hắc:

- Âu Dương Kỳ không tiện bài bác đạo trưởng nhưng so Ngũ Long Cốc với Võ Đang phái thực lực có thua xa, nhưng hiện nay đạo trưởng chỉ cô thân một mình, nếu Âu Dương Kỳ muốn bắt giữ đạo trưởng thì có gì là khó?

Thuần Vu Thông nghe đến đấy hiểu ra người được Âu Dương Kỳ gọi là đạo trưởng là đạo sĩ phái Võ Đang, nhưng lão đạo sĩ này thân phận thế nào của Võ Đang phái và là người nào...? Âu Dương Kỳ đòi lão đáp ứng chuyện gì? Giữa lúc lòng chàng đang lấy làm kỳ quái khó hiểu, bỗng nghe Võ Đang đạo sĩ trầm giọng nói:

- Âu Dương Kỳ, hiện nay bản đạo tuy chỉ có một người nhưng nếu người muốn làm gì bản đạo e rằng không quá dễ thể đâu, người sẽ bị trả giá cực cao đấy!

Âu Dương Kỳ cười lạnh:

- Chính vì như thế, Âu Dương Kỳ mới muốn thương lượng.

Đạo sĩ Võ Đang lạnh lùng:

- Bản đạo đã nói không thể được, người đừng vọng tưởng nữa.

- o O o -